

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepanec

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 22 maja 2024 r., bez udziału stron
wniosku radcy prawnej B. W. z dnia 10 października 2023 r. w przedmiocie
zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu
Rejonowego w W. A. B. za czyny z art. 212 § 1 k.k., art. 216 § 1 k.k. i art. 231 k.k.
na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.
Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej powoływana jako: „u.s.p.”)

postanowił:

- 1. umorzyć postępowanie w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego w W. A. B. do odpowiedzialności karnej za czyny z art. 212 § 1 k.k., art. 216 § 1 k.k. i art. 231 k.k.;**
- 2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 10 października 2023 r. radca prawny B. W. wniosła o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. A. B. Lektura wniosku wskazuje, że sędzia dopuścić się miała przestępstw z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k., polegających na tym, że w dniu 18 stycznia 2019 r. na sali sądowej w Sądzie Rejonowym w W. na rozprawie o sygn. akt [...] jako prowadząca rozprawę znieważała i pomawiała B. W. słowami

skierowanymi do świadków, to jest m.in.: „kto był bardziej agresywny” (P. W. czy B. W.), „czy zachowanie odbiegało od przyjętych norm”, „czy zachowanie Państwa obwinionych było niegrzeczne”, „czy wypowiedzi były obraźliwe, wulgarne” itp.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Postępowanie należało umorzyć z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., która wyklucza kontynuowanie procedowania w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. A. B. za czyn z art. 212 § 1 k.k., art. 216 § 1 k.k., art. 231 k.k.

Zgodnie z dyspozycją wspomnianego art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., znajdującego zastosowanie na gruncie postępowania dyscyplinarnego mocą art. 128 u.s.p., postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się. Mając na uwadze, iż powołany przepis znajduje zastosowanie wobec podejrzanego (art. 71 § 3 k.p.k.), tym samym - przenosząc powyższe na grunt postępowania immunitetowego – powyższy przepis odnosi się również do sędziego objętego wnioskiem.

Sąd Najwyższy zauważa, że niniejsze postępowanie pokrywa się z przedmiotem postępowania w sprawie już prawomocnie zakończonej o sygnaturze akt I DPI 6/22 (i utrzymanej w mocy przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 30 listopada 2022 r., sygn. akt I ZIZ 2/22), w której to Sąd Najwyższy zarządzeniem z dnia 24 lutego 2022 r., na podstawie art. 80 § 2b u.s.p., odmówił przyjęcia wniosku radcy prawnego B. W. z dnia 12 sierpnia 2021 r. o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. A. B. o czyny z art. 212 § 1 k.k., art. 216 § 1 k.k., art. 231 k.k. polegające na tym w dniu 18 stycznia 2019 r. na sali sądowej w Sądzie Rejonowym w W. na rozprawie o sygn. akt [...] jako prowadząca rozprawę znieważała i pomawiała B. W. słowami skierowanymi do świadków, to jest m.in.: „kto był bardziej agresywny” (P. W. czy B. W.), „czy zachowanie odbiegało od przyjętych norm”, „czy zachowanie Państwa obwinionych było niegrzeczne”, „czy wypowiedzi były obraźliwe, wulgarne” itp., z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.

W obu postępowaniach zachodzi zatem tożsamość podmiotu i przedmiotu przestępstwa, przedmiotu czynności wykonawczej, a także miejsca, czasu i okoliczności jego popełnienia. Powyższe ustalenia kryteriów tożsamości obu czynów eliminuje pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. A. B., w sytuacji, kiedy wcześniej co do tego samego zachowania sprawa została co do niego rozstrzygnięta.

Zważając na stanowczy charakter art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., niniejsze postępowanie immunitetowe w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. A. B. za czyn z art. 212 § 1 k.k., art. 216 § 1 k.k., art. 231 k.k., należało umorzyć.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[M. T.]

[ms]